

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobce **S. M.**, zastoupeného JUDr. Jaroslavem Frankem, advokátem se sídlem Indrova 8, Zábřeh na Moravě, proti žalované **České správě sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 2. 5. 1997, čj. 530 701 246, vedené u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. 17 Ca 146/97, o kasační stížnosti (původně dovolání) žalobce proti usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 3. 6. 1999, čj. 2 Cao 64/99 - 60,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II.** Žalovaná **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Odměna advokáta JUDr. Jaroslava Frankeho **se u r č u j e** částkou 325 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalované ze dne 2. 5. 1997, čj. 530 701 246, byla žalobci podle § 56 odst. 3 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů, zastavena od 2. 6. 1997 výplata částečného invalidního důchodu, neboť žalobce nesplnil svou zákonnou povinnost spočívající v předložení informací o příjmech z výdělečné činnosti

za předchozí kalendářní rok. Žalovaná uvedla, že po předložení přehledu o příjmech, popř. oznámení o tom, že žalobce neměl v roce 1996 žádné příjmy, bude znovu o jeho nároku na částečný invalidní důchod rozhodnuto.

Rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 15. 7. 1998, čj. 17 Ca 146/97 - 29, bylo rozhodnutí žalované zrušeno a věc jí vrácena k dalšímu řízení. V odůvodnění soud uvedl, že z obsahu dávkového spisu zjistil, že přehled o příjmech byl žalované žalobcem zaslán doporučeně dne 10. 3. 1997 a proto nebylo zastavení výplaty dávky důvodné.

Proti rozsudku podal žalobce odvolání, v němž žádal zrušení rozhodnutí žalované z jiného důvodu. Usnesením Vrchního soudu v Olomouci ze dne 27. 11. 1998, čj. 2 Cao 205/98 - 38, byl citovaný rozsudek Krajského soudu v Ostravě zrušen a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení. V odůvodnění vrchní soud uvedl, že podle § 250o o. s. ř. ve znění účinném do 31. 12. 2002, pokud správní orgán, jehož rozhodnutí soud přezkoumává, vydá nové rozhodnutí, jímž návrhu zcela vyhoví, soud usnesením řízení zastaví. Z obsahu spisu vrchní soud zjistil, že rozhodnutím žalované ze dne 9. 6. 1997 byla navrhovateli uvolněna od 2. 6. 1997 výplata částečného invalidního důchodu. Proto vrchní soud neshledal důvod pro potvrzení ani pro změnu rozsudku prvního stupně, nýbrž toliko pro jeho zrušení a vrácení k dalšímu řízení s tím, že krajský soud zohlední vydání nového rozhodnutí a jeho vliv na § 250o o. s. ř. ve znění účinném do 31. 12. 2002.

Usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 12. 1. 1999, čj. 17 Ca 146/97 - 48, bylo zastaveno řízení proti rozhodnutí žalované ze dne 2. 5. 1997. V odůvodnění usnesení soud uvedl, že žalovaná rozhodnutím ze dne 9. 6. 1997 oprávněmu prostředku navrhovatele plně vyhověla a proto nejsou pochybnosti o tom, že jsou dány podmínky pro zastavení řízení podle § 250o o. s. ř. ve znění účinném do 31. 12. 2002.

O odvolání žalobce proti tomuto usnesení rozhodl Vrchní soud v Olomouci tak, že usnesením ze dne 3. 6. 1999, čj. 2 Cao 64/99 - 60, napadené rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění se vrchní soud ztotožnil s názorem krajského soudu, že obnovením výplaty částečného invalidního důchodu bylo důvodem pro zastavení řízení o oprávněm prostředku proti rozhodnutí žalované, jímž byla výplata částečného invalidního důchodu zastavena.

Proti tomuto usnesení podal žalobce dovolání, v němž žádal zrušení rozhodnutí Vrchního soudu v Olomouci. Pochybení spatřoval stěžovatel v nespojení více jeho důchodových věcí vedených u Krajského soudu v Ostravě ke společnému projednání a rozhodnutí. Konkrétně se mělo jednat o věci vedené u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. 17 Ca 411/96, sp. zn. 19 Ca 117/94, sp. zn. 43 Ca 287/97, sp. zn. 21 Ca 276/98 a sp. zn. 38 Ca 177/97, jež se týkají té samé důchodové věci. Stěžovatel navrhl zrušení usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 3. 6. 1999, sp. zn. 2 Cao 64/99 - 60 a vrácení věci tomuto soudu k dalšímu řízení a požádal soud o ustanovení zástupce. Usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 24. 6. 1999, čj. 17 Ca 146/97 - 70, byl stěžovateli ustanoven zástupcem advokát JUDr. Jaroslav Franke.

Vyjádření žalované ke kasační stížnosti nebylo podáno.

Věc nebyla skončena do 31. 12. 2002, proto je podle právní úpravy účinné od 1. 1. 2003 k dokončení řízení příslušný Nejvyšší správní soud (§ 129 odst. 4 s. ř. s.), přičemž účinky procesních úkonů zůstávají zachovány a posoudí se přiměřeně podle ustanovení soudního řádu správního (Nejvyššímu správnímu soudu byla věc předložena

dne 24. 3. 2005 - pozn. soudu). Nejvyšší správní soud se nejdříve musel zabývat otázkou, zda kasační stížnost stěžovatele, jež byla původně dovoláním, mohla být přípustná podle příslušných ustanovení občanského soudního řádu o dovolání. Dovolání bylo přípustné podle § 238 odst. 1 písm. b) o. s. ř. ve znění účinném do 31. 12. 2000, neboť napadeným rozhodnutím odvolacího soudu byl potvrzen rozsudek soudu prvního stupně, jímž soud prvního stupně rozhodl jinak než v dřívějším rozhodnutí proto, že byl vázán právním názorem odvolacího soudu, který dřívější rozhodnutí zrušil. Dovolání bylo tedy podle citovaného ustanovení přípustné, přípustná je tedy i kasační stížnost a rozsahem a důvody je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Důvod kasační stížnosti stěžovatele spočívá v tvrzené jiné vadě řízení před soudem, jež mohla mít za následek nezákonnost rozhodnutí o věci samé. K námitce, že žalobcovy věci vedené u Krajského soudu v Ostravě nebyly v rozporu se zákonem spojeny ke společnému projednání, Nejvyšší správní soud konstatuje, že ji neshledal důvodnou. V tom, že Krajský soud v Ostravě nespojil podle názoru stěžovatele příbuzné věci ke společnému projednání a rozhodnutí, nelze totiž podle názoru Nejvyššího správního soudu spatřovat pochybení soudu, neboť spojení věcí není povinností předsedy senátu; proto nespojením věcí nebyla založena vada řízení před soudem, která by mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí o věci samé. Vzhledem k tomu, že stěžovatel ani jeho advokát přes výzvu soudu tento důvod dovolání – kasační stížnosti blíže nekonkretizovali, neuvedli tedy, v čem mělo nespojení věcí vliv na zákonnost vydaného rozhodnutí, neshledal Nejvyšší správní soud tuto stížní námitku důvodnou a proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalované v dané věci náhradu nákladů řízení nelze přiznat. Stěžovateli byl pro toto řízení před soudem ustanoven zástupcem advokát; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7 s. ř. s., § 120 s. ř. s.). Soud proto určil odměnu advokátovi částkou 1 x 250 Kč za jeden úkon právní služby – první porady s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení a 1 x 75 Kč paušální náhrady hotových výdajů, v souladu s § 9 odst. 2, § 7, § 11 odst. 1 písm. b) a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů. Odměnu za přípis ze dne 18. 1. 2000, jímž se advokát toliko ztotožnil s podaným dovoláním, soud nepřiznal, neboť se nejednalo o písemné podání soudu ve věci samé podle § 11 odst. 1 písm. d) citované vyhlášky. Celkem tedy odměna advokáta činí 325 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. července 2005

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu